

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

SSN Kazimierz Zawada

Protokolant Ewa Krentzel

w sprawie z wniosku Miasta W.

przy uczestnictwie Zakładu [...] w W. i Skarbu Państwa - Prezydenta W.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej w dniu 5 kwietnia 2019 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 9 listopada 2017 r., sygn. akt IV Ca [...],

1) oddała skargę kasacyjną;

**2) zasądza od Miasta W. na rzecz Zakładu [...] w W.
kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca miasto W. wniósł o stwierdzenie, że z dniem 1 stycznia 2002 r., 24 września 2004 r., względnie 1 stycznia 2005 r. nabył przez zasiedzenie własność nieruchomości położonej w W. na rogu ulic B. i R., złożonej z działek ewidencyjnych z obrębu [...] nr [...] /14 o powierzchni 297 m², dla której prowadzona jest księga wieczysta [...] i nr [...] /15 o powierzchni 55 m², będącej gruntem niehipotekowanym, oraz o stwierdzenie, że z dniem 1 stycznia 2005 r. nabył przez zasiedzenie własność nieruchomości położonej na rogu ulic R. i B., stanowiącej działkę nr [...] /13 o powierzchni 1.380 m² z obrębu [...], dla której prowadzona jest księga wieczysta nr [...].

Uczestnik Zakład [...] w W. wniósł o oddalenie wniosku, a Skarb Państwa reprezentowany przez Prezydenta miasta W. poparł wniosek.

Postanowieniem z 30 marca 2016 r. Sąd Rejonowy w W. oddalił wniosek. Sąd Rejonowy ustalił, że 31 grudnia 1967 r. Zakład [...] nabył od osób fizycznych zabudowaną działkę nr [...] o obszarze 29 arów 49 m², położoną w W. przy ul. B. [...], wpisaną w zaginionej księdze wieczystej B. hip. Nr [...], dla której został urządzony zbiór dokumentów Zd [...].

20 grudnia 1971 r. Skarb Państwa - Miejskie Zakłady Komunikacyjne [...] nabyły od Zakładu [...] z działki nr [...] teren o powierzchni 8 arów 48 m². Działkę tę na podstawie postanowienia Państwowego Biura Notarialnego z 28 grudnia 1971 r. odłączono ze zbioru dokumentów Zd. [...] i urządzono dla niej zbiór dokumentów Zd. [...].

Decyzją Prezydium Rady Narodowej miasta W. z 30 marca 1971 r. na powierzchni 32 ha w rejonie ulic X., R. i B. ustaliło lokalizację szczegółową osiedla mieszkaniowego B. [...]. Osiedle to, w tym magistralę ciepłą, wodociąg, linię tramwajową, ulice, budowano w latach 70-tych XX wieku. W związku z tą inwestycją [...] Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej w W. 4 marca 1972 r. zajęło grunt Zakładu [...] stanowiący działkę nr [...] celem przeprowadzenia przez ten grunt sieci ciepłej. 8 listopada 1972 r. Prezydium Rady Narodowej [...] zezwoliło [...] Przedsiębiorstwu Energetyki Ciepłej na wejście na teren nieruchomości

położonej przy ulicy B. [...] celem przeprowadzenia sieci ciepłowniczej, z zastrzeżeniem obowiązku odszkodowawczego. Te działania doprowadziły do wstrzymania działalności warsztatu samochodowego prowadzonego przez Zakład [...], a z dniem 31 grudnia 1972 r. – do jej zlikwidowania, z uwagi na brak możliwości dojazdu.

11 grudnia 1972 r. Wydział Gospodarki Komunalnej wystąpił do Prezydium Rady Narodowej [...] z wnioskiem o wykupienie terenu położonego przy ul. B. nr [...]. Wskazał, że jest on objęty lokalizacjami szczegółowymi na rzecz kilku inwestorów, m.in. pod torowisko czy pod budowę osiedla. Postępowanie wywłaszczeniowe co do tego gruntu nie zostało jednak wszczęte z uwagi na brak jego aktualnej mapy sytuacyjnej. Uczestnik nie otrzymał odszkodowania za grunt zajęty na cele publiczne.

30 września 1988 r. Wydział Geodezji i Gospodarki Gruntami Urzędu Dzielnicowego W. zawarł z Z. W. umowę dzierżawy gruntu należącego do Skarbu Państwa o powierzchni 10 m², położonego na rogu ulic B. i R. w W.. Podobne umowy dzierżawy z innymi osobami zostały zawarte w dniach: 15 grudnia 1988 r. i 20 stycznia 1989 r. Decyzją z 10 marca 1989 r. dzierżawca uzyskał zezwolenie na budowę murowanego niepodpiwniczonego kiosku kwiatowego. Kolejne umowy dzierżawy dotyczące tego gruntu były zawierane: 24 kwietnia 1990 r., 27 grudnia 1993 r., 7 lutego 1995 r., 23 listopada 1995 r., 11 grudnia 1996 r., 8 grudnia 1997 r., 26 listopada 1998 r., 28 stycznia 2000 r., 25 kwietnia 2000 r., 8 grudnia 2000 r., 14 grudnia 2001 r., 22 października 2002 r.

29 lutego 2012 r. Zakład [...] w W. skorygował deklarację podatku od nieruchomości za 2012 r. i objął nią również nieruchomość, której dotyczy wniosek, zaś 18 maja 2012 r. wystąpił przeciwko wnioskodawcy o wydanie tej nieruchomości.

W ocenie Sądu Rejonowego wnioskodawca nie wykazał określonych w art. 172 k.c. przesłanek warunkujących nabycie przez zasiedzenie własności działek nr [...] /15, nr [...] /14 i projektowanej działki nr [...] /18, będącej częścią działki nr [...] /13, a mianowicie ich samoistnego posiadania w okresie od września 1974 r. do września 2004 r. Objęcie tych nieruchomości w posiadanie samoistne

przez Skarb Państwa w 1972 r. sam wnioskodawca uznał za zdarzenie jedynie „prawdopodobne”. Tymczasem na gruncie będącym przedmiotem żądania poza siecią ciepłowniczą nie wykonano żadnych inwestycji. Samo przeprowadzenie linii przesyłowych przez nieruchomość nie może prowadzić do nabycia jej własności w drodze zasiedzenia, w szczególności, gdy właściciel sprzeciwiał się ich wykonaniu. Korespondencja z lat 70-tych XX wieku świadczy o tym, że uczestnik czuł się właścicielem działki i chciał swe uprawnienia właścicielskie wykonywać. Pierwsze przejawy samoistnego posiadania gruntu, którego dotyczy wniosek przez Skarb Państwa, jako poprzednika prawnego wnioskodawcy, datują się dopiero na 1988 r.

Postanowieniem z 9 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego z 30 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutu nieważności postępowania przed Sądem Rejonowym, mającej wynikać z tego, że Skarb Państwa był przed tym Sądem reprezentowany przez Prezydenta miasta W. i ustanowionego przez ten organ pełnomocnika procesowego, zamiast – jak o tym stanowił art. 8 ust. 1 pkt. 2 lit. b ustawy z 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r. poz. 1150 ze zm.; dalej jako „ustawa o Prokuraturii Generalnej SP”) – przez Prokuratorię Generalną. Sąd Okręgowy wskazał, że zastępstwo Skarbu Państwa przez Prokuratorię Generalną było obowiązkowe do zakończenia sprawy o zasiedzenie, gdy wartość przedmiotu postępowania przekraczała kwotę 1.000.000 zł. W niniejszej sprawie wnioskodawca wielokrotnie korygował identyfikację nieruchomości, której dotyczyło jego żądanie, a ostateczne stanowisko sformułował dopiero po dopuszczeniu przez Sąd Rejonowy dowodu z opinii biegłego geodety, który odnowił granice i sporządził mapę nieruchomości będącej przedmiotem postępowania. Wówczas wartość przedmiotu sprawy została obniżona do kwoty poniżej 1.000.000 zł, sprecyzowanej w apelacji jako 792.750 zł. W sprawach o zasiedzenie o takiej wartości przedmiotu sporu udział Prokuraturii Generalnej nie był obligatoryjny w czasie, gdy toczyło się postępowanie przed Sądem Rejonowym.

Sąd Okręgowy zaakceptował ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i ocenę

prawną sprawy przedstawioną przez ten Sąd.

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego z 9 listopada 2017 r. wnioskodawca zarzucił, że zostało ono wydane z naruszeniem prawa materialnego, tj. art. 172 i art. 336 k.c. w zw. z art. 35 ust. 1, 2 i 3 ustawy z 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (tekst jedn. Dz.U. z 1974 r. nr 10, poz. 64 ze zm.; dalej jako „u.z.t.w.n.”) przez błędną wykładnię i uznanie, że posiadanie gruntów, których dotyczy wnioski przez Skarb Państwa w okresie od 1972 do 1988 r. miało charakter zależny, podczas gdy z chwilą złożenia wniosku o wywłaszczenie, w połączeniu z faktycznym pozbawieniem właściciela władztwa nieruchomością, Skarb Państwa ujawnił wolę władania nią jak właściciel, w konsekwencji czego należało go traktować jak jej posiadacza samoistnego.

Wnioskodawca zarzucił także, że zaskarżone postanowienie zostało wydane z naruszeniem art. 8 ust. 1 pkt 2 lit. b i ust. 2 ustawy z 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej w zw. z art. 67 § 2 k.p.c. przez niezawiadomienie Prokuraturii Generalnej o konieczności reprezentowania Skarbu Państwa w toczącym się postępowaniu z chwilą rozszerzenia przez wnioskodawcę pismem z 4 czerwca 2012 r. wniosku o zasiedzenie, co skutkowało częściową nieważnością postępowania.

Wnioskodawca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. Do jego wniosku przyłączył się Skarb Państwa reprezentowany przez Prokuratorię Generalną, a Zakład [...] wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ustalone jest stanowisko, że Sąd ten w ramach bezpośredniej kontroli kasacyjnej nie może badać nieważności postępowania przed sądem pierwszej instancji. Uchybienia powodujące nieważność postępowania pierwszoinstancyjnego mogłyby stanowić przedmiot badania Sądu kasacyjnego jedynie pośrednio i o tyle, o ile skarżący zarzuciłby sądowi drugiej instancji – w ramach podstawy z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. – naruszenie art. 386 § 2 k.p.c. (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z 24 maja

2012 r., V CSK 255/12, nie publ., z 21 listopada 1997 r., I CKN 825/97, OSNC 1999, nr 5, poz. 81 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 16 listopada 2006 r., II CSK 177/06, nie publ.). Taki zarzut w skardze kasacyjnej wnioskodawcy podniesiony nie został.

Postępowanie przed Sądem Rejonowym w niniejszej sprawie toczyło się do 30 marca 2016 r., a zatem w okresie obowiązywania ustawy o Prokuraturii Generalnej SP, zastąpionej z dniem 1 stycznia 2017 r. ustawą z 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. poz. 2261). Z art. 4 ust. 2 ustawy o Prokuraturii Generalnej SP wynikało, że jednostka ta wykonuje zastępstwo procesowe Skarbu Państwa w sprawach, w których jest on lub powinien być uczestnikiem postępowania przed sądem, a art. 8 ust. 1 pkt 2 lit b oraz ust. 2 ustawy o Prokuraturii Generalnej SP przewidywał obowiązkowe zastępstwo procesowe Skarbu Państwa przez Prokuratorię Generalną do zakończenia sprawy o stwierdzenie zasiedzenia, jeżeli wartość jej przedmiotu przewyższała kwotę 1.000.000 zł; to obowiązkowe zastępstwo procesowe nie ustawało mimo obniżenia się w toku sprawy wartości jej przedmiotu. Identyczne zasady zastępstwa procesowego Skarbu Państwa w sprawach o stwierdzenie zasiedzenia ustawodawca przewidział w art. 7 ust. 2 lit. b i w ust. 3 ustawy o Prokuraturii Generalnej RP, który obowiązywał, gdy niniejsza sprawa rozpoznawana była przez Sąd Okręgowy. W sprawie tej, zarówno przed Sądem pierwszej, jak i drugiej instancji uczestnik Skarb Państwa był reprezentowany przez Prezydenta W., zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 2204) i zastępowany przez ustanowionego przez ten organ pełnomocnika procesowego.

Sąd Najwyższy rozważył skutki, jakie wywołuje naruszenie obowiązku wykonywania zastępstwa procesowego przez Prokuratorię Generalną m.in. w wyroku z 2 lutego 2011 r., II CSK 368/10 (nie publ.), i przyjął w nim, że uchybienie to nie stanowi przyczyny nieważności postępowania. Brak wykonywania w danej sytuacji obligatoryjnego zastępstwa procesowego przez Prokuratorię Generalną nie oznacza bowiem jeszcze, że strona była reprezentowana w sprawie przez pełnomocnika nienależycie umocowanego w rozumieniu art. 379 pkt 2 k.p.c. Udział Prokuraturii Generalnej nie wyklucza bowiem możliwości działania innego

pełnomocnika Skarbu Państwa i nie wpływa na skuteczność jego umocowania. Nawet w razie jego braku, Skarb Państwa mógłby natomiast potwierdzić czynności, których dokonał podmiot dokonujący za niego czynności w postępowaniu.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego liczniej reprezentowany jest jednak pogląd, że art. 67 § 2 zdanie drugie k.p.c. został ukształtowany jako wyjątek od ogólnej reguły wyrażonej w zdaniu pierwszym tego przepisu, zgodnie z którą kompetencję do podejmowania czynności procesowych za Skarb Państwa ma organ państwowej jednostki organizacyjnej, z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenie, lub organ jednostki nadrzędnej i pełnomocnicy ustanowieni przez tych reprezentantów. Z tego powodu w wypadkach określonych przez ustawodawcę zastępstwo procesowe Skarbu Państwa może być wykonywane wyłącznie przez Prokuratorię Generalną, nie zaś przez organy państwowych jednostek organizacyjnych, a przeprowadzenie postępowania z udziałem niewłaściwie reprezentowanego Skarbu Państwa powoduje jego nieważność (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 24 marca 2011 r., I CSK 438/10, nie publ., z 26 lipca 2012 r., II CSK 688/11, nie publ., z 10 stycznia 2013 r., IV CSK 403/12, OSP 2013, nr 11, poz. 111).

W postępowaniu nieprocesowym, w którym do nieważności nie prowadzi nawet nieuczestniczenie w nim osoby zainteresowanej w sprawie w rozumieniu art. 510 § 1 k.p.c. (zob. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 kwietnia 2010 r. – zasadę prawną – III CZP 112/09, OSNC 2010, nr 7-8, poz. 98), powyższy – dominujący w orzecznictwie – pogląd trzeba zrelatywizować do przedmiotu postępowania, przesłanek, które zadecydowały o przyznaniu Skarbowi Państwa statusu jego uczestnika, a co się z tym wiąże – do wyników oceny, czy przebieg i rozstrzygnięcie w sprawie, w której zastępstwo procesowe Skarbu Państwa przez Prokuratorię Generalną nie było przez nią wykonywane, mimo że miało charakter obowiązkowy, w jakikolwiek sposób godziły lub zagrażają interesowi tej osoby. Uregulowania wprowadzone przez ustawę o Prokuratorii Generalnej SP, a następnie Prokuratorii Generalnej RP mają bowiem charakter ochronny, ich celem było zapewnienie Skarbowi Państwa, jako szczególnego rodzaju osobie, profesjonalnego zastępstwa prawnego w sprawach najpoważniej dotyczących jego interesów. Ustawodawca określił kategorie spraw, którym

przypisał takie właściwości arbitralnie, w nawiązaniu do przesłanek stosunkowo łatwo weryfikowalnych i formalnych, a mianowicie przedmiotu postępowania, czasem w powiązaniu z wartością jego przedmiotu. Odwoływanie się do tych przesłanek nie powinno jednak prowadzić do utraty z pola widzenia celu utworzenia Prokuraturii Generalnej i powierzenia jej obowiązków z zakresu zastępstwa procesowego Skarbu Państwa. Sztywne kryterium wartości przedmiotu sporu, określanej w sprawach innych niż o zapłatę przez osobę inicjującą postępowanie w nawiązaniu do jej tylko znanych przesłanek i – z uwagi na brak bezpośredniego związku między nią a przebiegiem i wynikiem postępowania – zwykle nie weryfikowanej przez sąd, może bowiem prowadzić do kreowania stanów, które będą podlegały lub nie podlegały przepisom ustawy o Prokuraturii Generalnej SP (ustawy o Prokuraturii Generalnej RP), w zależności od intencji takiej osoby.

We wniosku z 28 lipca 2011 r. o stwierdzenie zasiedzenia, dotyczącym działek nr [...] /14 i [...] /15, wnioskodawca oznaczył wartość przedmiotu sprawy na kwotę 264.000 zł, a jako uczestników postępowania wskazał Skarb Państwa reprezentowany, tak samo jak wnioskodawca, przez Prezydenta W. oraz Zakład [...]. Pismem z 6 czerwca 2012 r. wnioskodawca rozszerzył żądanie wniosku i objął nim także grunt odpowiadający działce nr [...] /13, a wartość przedmiotu postępowania oznaczył wówczas na kwotę 1.229.000 zł. Na rozprawie 20 czerwca 2013 r. – adekwatnie do wyników dowodu z opinii biegłego – wnioskodawca ograniczył żądanie wniosku do części działki nr [...] /13 o powierzchni 704 m², odpowiadającej projektowanej działce nr [...] /18. Na kolejnej rozprawie – 26 września 2013 r., pełnomocnik wnioskodawcy oświadczył, że po ograniczeniu żądania wniosku wartość przedmiotu postępowania nie przekracza 1 miliona zł (k. 337). W apelacji od postanowienia Sądu Rejonowego wartość przedmiotu zaskarżenia, odpowiadająca wartości działek objętych ostatecznym żądaniem wniosku, została przez wnioskodawcę oznaczona na kwotę 792.750 zł. Do zakończenia postępowania przed Sądem pierwszej, a następnie drugiej instancji za Skarb Państwa działał w sprawie pełnomocnik ustanowiony przez Prezydenta W.. Sądy przyjęły bowiem, że w związku ze sprecyzowaniem granic wniosku, nie tyle przez podwyższenie czy obniżenie oszacowania wartości gruntu, którego dotyczyło pierwotnie zgłoszone żądanie, co przez ograniczenie jego

powierzchni, a w konsekwencji także obniżenie się oszacowania jej wartości, w sprawie nie zachodzą podstawy do uznania zastępstwa procesowego Skarbu Państwa przez Prokuratorię Generalną za obowiązkowe. Wartość gruntu, którego dotyczyło żądanie wnioskodawcy w rzeczywistości nie przekraczała bowiem 1 miliona zł. Odwołanie się do wyższej wartości przedmiotu postępowania było konsekwencją jej określenia w nawiązaniu do powierzchni większej niż ta, w odniesieniu do której wnioskodawca miał wolę wykazywania jej samoistnego posiadania. Skoro nadto jeszcze jego wniosek został oddalony, to nie sposób przyjąć, żeby zaniechanie przez Sąd drugiej instancji zawiadomienia o postępowaniu Prokuratury Generalnej w celu umożliwienia jej podjęcia działań procesowych za Skarb Państwa, mogło prowadzić do naruszenia praw tego podmiotu, czy choćby ich zagrożenia.

W świetle ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie, którymi Sąd Najwyższy jest związany przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), nie sposób jest podzielić zgłoszonych przez wnioskodawcę zarzutów naruszenia prawa materialnego. Art. 172 k.c. tworzy podstawę do nabycia przez posiadacza nieruchomości niebędącego jej właścicielem własności, jeśli jego posiadanie trwało nieprzerwanie w dobrej wierze przez dwadzieścia lat i przez trzydzieści lat, jeśli było ono wykonywane w złej wierze. Do nabycia własności nieruchomości na podstawie tego przepisu może doprowadzić wykonywanie jej posiadania samoistnego w rozumieniu art. 336 k.c. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniu z 26 kwietnia 2017 r., I CSK 426/16 (nie publ.), ustalenie faktu posiadania rzeczy i jego charakteru odbywa się na podstawie manifestowanych przez posiadacza i widocznych na zewnątrz przejawów władania nią i zawsze musi odnosić się do okoliczności konkretnego przypadku. Do zasiedzenia może prowadzić jedynie posiadanie jawne, widoczne dla otoczenia.

Art. 35 ust. 1, 2 i 3 u.z.t.w.n., na który powołuje się wnioskodawca był podstawą szczególnego rodzaju wywłaszczenia nieruchomości, mającego formę ograniczenia właściciela w jego uprawnieniach w celu założenia na nieruchomości – zgodnie z zatwierdzoną lokalizacją szczegółową – ciągów drenażowych, przewodów służących do przesyłania płynów, pary, gazów, elektryczności oraz urządzeń technicznych łączności i sygnalizacji, a także innych podziemnych lub

nadziemnych urządzeń technicznych niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń. Ograniczenie to, ustanawiane na podstawie przepisów prawa publicznego, kreowało po stronie podmiotów korzystających z urządzeń przesyłowych uprawnienia w zasadzie tożsame z tymi, jakie aktualnie mogą one uzyskać na podstawie przepisów o służebności przesyłu. Charakter ograniczenia prawa własności, jaki był właściwy zastosowaniu wobec nieruchomości i jej właściciela art. 35 ust. 1 u.z.t.w.n. pozwala widzieć w nim odpowiednik obciążenia nieruchomości ograniczonym prawem rzeczowym pod postacią służebności, którego ustanowienie nie świadczy jednak o pozbawieniu właściciela samoistnego posiadania obciążonej tym prawem nieruchomości. Art. 35 ust. 3 u.z.t.w.n. w istocie stanowił podstawę do doprowadzenia do wywłaszczenia nieruchomości polegającego na odjęciu prawa jej własności, jeżeli założenie i przeprowadzenie przewodów i urządzeń powodowało, że nieruchomość nie nadawała się do dalszego racjonalnego jej użytkowania przez właściciela na cele dotychczasowe. W niniejszej sprawie charakterystyczne jest, że Zakład [...] jako właściciel nieruchomości nie twierdził, żeby takie właśnie skutki wywołało ułożenie na niej urządzeń przesyłowych, których dotyczyła decyzja wydana na podstawie art. 35 ust. 1 u.z.t.w.n. Z wnioskiem o zastosowanie art. 35 ust. 3 u.z.t.w.n. w stosunku do nieruchomości uczestnika wystąpił poprzednik prawny Skarbu Państwa, ale z uwagi na braki wniosku postępowanie w tej sprawie nigdy nie zostało wszczęte. W tej sytuacji nie sposób jest twierdzić, żeby na drodze administracyjnej weryfikowana była kwestia zakresu obciążeń, jakie wynikały dla właściciela nieruchomości, której dotyczy żądanie z zastosowania wobec niej art. 35 ust. 1 u.z.t.w.n., czy też kwestia zakresu, w jakim zachował on możliwość posiadania tej nieruchomości z wyłączeniem innych osób. Wnioskodawca, który twierdził, że był posiadaczem samoistnym nieruchomości oznaczonej we wniosku miał zatem obowiązek wykazać ten swój status. Należy przy tym dodać, że wnioskodawca mógł z niego korzystać wyłącznie w okresie, gdy przysługiwała mu podmiotowość prawna, a gdy chodzi o okres wcześniejszy, to jego obowiązkiem było zidentyfikowanie osoby, która była samoistnym posiadaczem nieruchomości oraz tego, że to samoistne posiadanie przeniosła na wnioskodawcę. Tego rodzaju dowody nie zostały przeprowadzone w sprawie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. § 5 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 265), orzeczono jak w postanowieniu.